

Lauantai 6.7.2013
Iltaseurat 18:30
Pekka Pihlajaniemi

Hengessään köyhät

"Jos hengessä köyhiksi saa myös meidät, hän näin alentaa. Niin kilvoituksemme ja kaipuumme tie luo armonsa istuimen vie. "Näin Siionin virsi määrittelee kristityn ihmisen armon etsimisen oikean alun.

Noin kaksikymmentä vuotta sitten olimme Aholansaassa, muistaakseni maallikkopäivillä. Olimme kokoontuneet iltaseuroihin. Seurojen aluksi puhui nilsiäläinen maallikko Johannes Turunen.

Puheensa hän aloitti hengen köyhyydestä. Mielestään hän jatkoi samasta aiheesta, mutta lämmitessään ja innostuessaan sävy muuttui. Tunteellisena ihmisenä hän maalaili värikkäästi hengen intoa ja paloa, erityisesti Paavo Ruotsalaisen näkijän lahjoista kertoessaan.

Virren jälkeen Viljo Porkola selitti luonteensa mukaisella perusteellisyydellä, mitä todellinen hengen köyhyys on. Vanhetessaan ihminen riisutaan omista voimistaan, jopa uskostaan. Uskon kilvoituksessa toivo muuttuu toivottomuudeksi! Vanhenevalta ihmiseltä riisutaan hengelliset tuntemukset, alkavat toiset läksyt: "Tie umpeen tuiskuaa."

On tartuttava yksin Sanaan. "Sanasi annoit." On turvauduttava Sanan ilmoittamaan syntisten Vapahtajaan. Saa ja joutuu sairastamaan köyhyyttään, kylmyyttään ja tyhjyyttään Herralle.

Porkolan puheesta kuului selvästi kriisin omakohtainen kokeminen. "Tarpeellista on vähän tai yksi ainoa. Armosta te olette pelastettuja." Tällaisia armosta pelastettuja lienee ollut yksi Aku Rädyn naapuri, joka pistäytyi usein heillä, jäi oven suuhun ja sanoi: "Minä kai en ole mitään, enkä vähän päästä sekään." Hän oli yksi niistä Jumalan vähäisimmistä, joista Luther sanoi: "Jumala pelastaa aina ei mitään." He ovat Lutherin mukaan "perusteellisesti alennettuja".

Jussi Talasniemen toimittamassa kirjassa Yksin armosta Martti Luther kirjoittaa näistä perusteellisesti alennetuista, hengessään köyhistä. "Jumala on varmasti luvannut armonsa alennetuille, itkeville ja epätoivoisille. Ihminen ei kuitenkaan voi tulla perusteellisesti alennetuksi ennen kuin hän tietää, että pelastus on hänen omien kykyjensä, päätöstensä, pyrkimystensä, tahtonsa ja tekojensa avulla täysin saavuttamaton ja riippuu kokonaan toisen, pelkästään Jumalan päätöksestä ja teosta. Niin kauan kuin ihminen on vakuuttunut siitä, että hän autuutensa asiassa kykenee johonkin - vaikka kuinka vähäiseen - hän pysyy luottamuksessa itseensä, ei ole täysin epätoivoinen itsestään, eikä siitä syystä ole tullut alennetuksi Jumalan edessä. Hänellä on hallussaan - ainakin odotuksissa ja toiveissa - aika, paikka ja tietty teko, jonka avulla hän lopulta pelastuu. Sitä vastoin ihminen, joka ei vähääkään epäile kaiken riippuvan Jumalan tahdosta ja on täysin epätoivoinen itsestään, eikä valitse yhtään mitään, on Jumalan tekoa odottavana lähempänä armoa autuutensa asiassa.

Nämä seikat on tuotava julki valittujen tähden, jotta he näin alennettuina ja mitättömyyteen saatettuina pelastuisivat. Muut asettuvat tällaista alentumista vastaan, jopa kiroavat moisen

epätoivon opetuksen. He tahtovat, että heille jää jotakin, edes hiukka sellaista, johon he itse pystyvät. He jäävät salalyypeiksi ja Jumalan armon vastustajiksi."

Näin Luther, kristitty joka on täysin epätoivoinen itsestään, suostuu katsomaan "Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnin!"; myös minun syntini. Saamme itsessämme kelvottomina heittäytyä Jumalan uskollisuuden varaan: "Juuri meille kylmenneille Jeesus avuks' tullut on". Tällaisilla, omavaraisen uskonsa ja toivonsa menettäneillä, oli Porkolan mielestä Sanan ja Jumalan uskollisuuden varaan heittäytyminen aitoa Herralle sairastamista. Me oman pelastuksen mahdollisuuteen toivomme menettäneet saamme uudelleen Herralle ja itsellemme muistuttaa: "Sanasi annoit."

Täällä Haapajärven Juhlakentällä olemme Jumalan tekoa odottavana ystäväjoukkona sekä yksityisinä kristittyinä ikävöivän uskon, ystävien ja ennen kaikkea Kristuksen hoidossa; Kristuksen kirkossa, joka aidoimmillaan on parantumattomien sairaiden sairaala. Meidän ei tarvitse, emmekä omin voimin kykenisikään autuuden asiassa mihinkään. "Jos me olemme uskottomat, on hän uskollinen, sillä itseään hän ei voi kieltää."

Perimätieto kertoo, että Paavo Ruotsalainen vielä elämänsä viime vuosina yökaudet rukoili, että Herra ottaisi hänet parannuksen tielle. Paavon jälkeiset sukupolvet muistuttelivat toisiaan tästä hengen köyhyyden tiestä. "Eikö meidän pitäisi pysyä siinä yksinkertaisessa läksyssä ja se riittää, että Herra ottaisi tielle ja pitäisi tiellä?"

"Niin huonoa ei, jonka hylkäisi hän, kun syytä ja syntiä karttuu / Hän kyyneleet kuivaa ja suo elämän. Hän kuolleenkin paareihin tarttuu."